

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „smartline” – zgłoszenie nr 12 574 802

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 października 2015 r. w sprawie R 2258/2014-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – EDF/Komisja

(Sprawa T-747/15)

(2016/C 078/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Électricité de France (EDF) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: M. Debroux, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3, 4 i 5 zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa i błędy w ustaleniach faktycznych;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 zaskarżonej decyzji, ponieważ kwota, do zwrotu której EDF została zobowiązana, jest bardzo poważnie zawyżona;
- w każdym razie obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w ramach żądania głównego trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 266 TFUE.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 107 TFUE. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

- Część pierwsza, dotycząca możliwości zastosowania testu inwestora prywatnego, obejmuje pięć zastrzeżeń:

- Zastrzeżenie pierwsze, zgodnie z którym Komisja nie uwzględniła, nie przedstawiając żadnego uzasadnienia, szeregu dokumentów i dowodów, które zostały jej należycie przekazane przez Francję i EDF;
 - Zastrzeżenie drugie, zgodnie z którym Komisja systematycznie mieszała elementy objęte odpowiednio możliwością zastosowania testu inwestora prywatnego i stosowaniem tego testu;
 - Zastrzeżenie trzecie, zgodnie z którym Komisja niesłusznie wykluczyła możliwość zastosowania kryterium rozważnego inwestora prywatnego z tego tylko względu, że w ramach badania środka Francja w szczególności uwzględniła względy związane z jej statusem władzy publicznej obok względów związanych z jej statusem akcjonariusza;
 - Zastrzeżenie czwarte, zgodnie z którym Komisja niesłusznie stwierdziła, że EDF powinna dysponować formalnym biznesplanem, aby uzasadnić możliwość zastosowania kryterium rozważnego inwestora prywatnego;
 - Zastrzeżenie piąte, zgodnie z którym Komisja naruszyła charakter oraz przedmiot tego środka, kontekst, w jaki ów środek się wpisuje, oraz zamierzony przez niego cel i zasady, jakim podlega;
- Część druga, dotycząca stosowania testu inwestora prywatnego, obejmuje trzy zastrzeżenia:
- Zastrzeżenie pierwsze, zgodnie z którym Komisja niesłusznie uznała, że raport Oxera nie był dopuszczalny jako dowód;
 - Zastrzeżenie drugie, zgodnie z którym metoda Komisji była dotknięta oczywistymi błędami. Po pierwsze, Komisja nie uwzględniła ani kontekstu istniejącego w tamtym okresie, ani kryteriów stosowanych przez ówczesnych inwestorów. Po drugie, teza „prezentu podatkowego”, którą forsowała Komisja, nie tylko jest błędna z punktu widzenia prawa, ale również jest źródłem błędów w ocenie dotyczącej stosowności inwestycji. Po trzecie, Komisja dopuściła się licznych błędów w zakresie metody, a każdy z nich wystarczy, by wykazać, że Komisja nie udowodniła w oczywisty sposób, iż kryterium inwestora prywatnego nie zostało zastosowane;
 - Zastrzeżenie trzecie, dotyczące konsekwencji błędów w zakresie metody popełnionych przez Komisję.

3. Zarzut trzeci, oparty na braku uzasadnienia zaskrzzonej decyzji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w ramach żądania ewentualnego dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony posiłkowo, dotyczy tego, że większa część domniemanej pomocy uległa przedawnieniu. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza, zgodnie z którą chodzi tu głównie o istniejącą pomoc wynikającą ze środka wdrożonego przed otwarciem dla konkurencji europejskiego rynku energii elektrycznej;
 - Część druga, zgodnie z którą znaczna część zarzucanej pomocy wynika ze środka wdrożonego ponad dziesięć lat przed pierwszą czynnością dochodzeniową;
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy błędów w obliczeniach, których Komisja dopuściła się przy określeniu domniemanej pomocy. Ow zarzut dzieli się na trzy części:
 - Część pierwsza, zgodnie z którą Komisja popełniła błędy dotyczące całkowitej kwoty rezerw na odtworzenie;
 - Część druga, zgodnie z którą Komisja popełniła błędy dotyczące mającej zastosowanie stawki podatkowej;
 - Część trzecia, zgodnie z którą kwota zarzucanej pomocy powinna zostać skorygowana w oparciu o te poprawione dane.